

SĄD WOJEWÓDZKI

Wydział III Karny

ul. Przy Rondzie 7

30-065 Kraków

P O S T A N O W I E N I E

=====

12 listopada 1996r.

dnia

Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSW Witold Koryciński

Sędziowie: SSW Anna Wójcik

SSR Ewa Macak(del,spraw)

Protokolant: Wanda Albrecht

przy udziale Prokuratora Wojewódzkiego i Bożeny Pułaskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w sprawie:

Józefa OPYDA (Józef Opyd)

skazanego /ych/ wyrokiem b. Wojewódzkiego Sądu Rejonowego w Krakowie
z dnia 11.XII.1954r. sygn Sr 204)54

w przedmiocie stwierdzenia nieważności orzeczenia w trybie ustaw
z dnia 23.0. 1991 r. /Dz.U. nr 34, poz. 149/
na podstawie art. art.1 ust 1 i 12

ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń
wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz nie
podległego bytu Państwa Polskiego /Dz.U. nr 34, poz. 149/

p o s t a n o w i a :

- I. uznać za nieważny wyrok Wojkowego Sądu Rejonowego w Krakowie z dnia 11.XII.1954r. sygn akt Sr 204)54 co do Józefa Opyda ur. 22 marca 1926r. syna Józefa i Karoliny zd Cepielik, którym to wyrokiem został on skazany na karę 7 lat więzienia z utratą praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres 3 lat i przepadkiem całego mienia na rzecz Skarbu Państwa za przestępstw z art. 86 § 2 kkWP złagodzoną postanowieniem w)w Sądu z dnia 8 lipca 1955r. na mocy ustawy o amnestii z dnia 22.XI.1952r. do kary 4 lat i 3 miesięcy więzienia z utrzymaniem w mocy kar dodatkowych
- II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa

U z a s a d n i e n i e

Jak wynika z akt, w tym wyjaśnień represjonowanego Józefa Opyda i zeznań przesłuchanego w charakterze świadka jego syna Józefa cytowane orzeczenie wydane zostało z powodu działalności represjonowanego na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w latach 1951-52. Przekazywał on organizacji usiłującej zmienić ustrój ówczesnego Państwa, dane dotyczące poborowych, koni i wozów.

Ponieważ taka działalność wyczerpuje przesłanki art. 1 ustawy z 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, należało orzec jak na wstępie.

Zgodnie z treścią art. 13 cyt. ustawy kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność i prawdziwość
Sędzią

sygn.akt IIIKo I 344)97

SĄD WOJEWÓDZKI
Wydział III Karny
ul. Przy Rondzie 7
30-965 Kraków

POSTANOWIENIE

dnia ...15 grudnia 1997r...

Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący : SSW Małgorzata Rzeszut
Sędziowie : SSW Anna Wójcik (spraw)
SSW Andrzej Solarz
Protokolant : Wanda Albrecht
przy udziale Prokuratora : Bożeny Pułaskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 1997r.
sprawy z wniosku Józefa Opyda s. Józefa
.....
.....

o odszkodowanie

na podstawie art. 8 ust 1 i art 13
ustawy z dnia 23 lutego 1991r o uznaniu za nieważne orzeczeń
wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz
niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.Nr 34 poz.149
i Dz.U.Nr 35 poz.159 z 1993r.)

postanawia

1. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy Józefa Opyda s.
Józefa i Stefanii, ur 26 listopada 1963r. w Nowym Sączu, zam.
34-608 Kamienica 272 kwotę 19.300 zł (dziewiętnaście tysięcy
trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności

orzeczenia z tytułu odszkodowania za poniesioną
szkodę i zadośćuczynienia za krzywdę doznaną
przez Józefa Opyda

- 2) dalej idące żądanie oddalić
- 3) kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa

U z a s a d n i e n i e

Prawomocnym postanowieniem z dnia 12 listopada 1996r. sygn akt III Ko I 381/96 Sąd Wojewódzki w Krakowie stwierdził nieważność wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie z dnia 11 grudnia 1954 roku sygn akt Sr 204/54, którym to wyrokiem Józef Opyd został skazany za czyn z art 86 § 2 kkWP na karę 7 lat więzienia.

Wymieniony był pozbawiony wolności w okresie od 9 lipca 1954 r. do 3 maja 1956r., a więc przez okres 1 roku i niespełna 10 miesięcy

W dniu 3 listopada 1977r. wpłynął do tut Sądu wniosek Józefa Opyda- syna nieżyjącego już Józefa Opyda, o zasądzenie na jego rzecz z tego tytułu odszkodowanie w łącznej kwocie 35.400 zł, w tym:

- kwoty 15.400 zł tytułem utraty zarobków
- kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia

Sąd Wojewódzki zważył, co następuje.

Wniosek Józefa Opyda spełnia wymogi formalne przewidziane ustawą z dnia 23 lutego 1991 roku.

Ustalając wysokość odszkodowania uwzględniono długość okresu pozbawienia wolności oraz możliwości zarobkowe Józefa Opyda z okresu przed aresztowaniem.

Był on wówczas kawalerem, mieszkał z rodzicami, pracował w Urzędzie Gminy w Kamienicy jako referent wojskowy. Można zatem przyjąć, że jego zarobki kształtowały się w granicach średnich dochodów ludności i że po odliczeniu kosztów utrzymania był on w stanie odłożyć połowę zarobionej kwoty tj.- według obecnych

relacji- kwotę 400 zł miesięcznie. Kwota ta pomnożona przez okres 22 miesiące daje kwotę 8.800 zł. Doliczono do niej- tytułem kosztów obrońcy z wyboru, oraz paczek dostarczanych przez rodzinę- kwotę 500 zł.

Łączna wysokość tak ustalonego odszkodowania wynosi zatem 9.300 zł.

Wyliczając wysokość zadośćuczynienia uwzględniono- poza czas- okresem pozbawienia wolności- warunki, w jakich wymieniony przebywał i szykany, jakim był poddany.

Szczególnie dolegliwy był dla niego początkowy okres śledztwa, w którym przez dwa tygodnie przebywał w Areszcie UB w Nowym Sączu. Warunki bytowe były tam bardzo trudne, nie było wody. W czasie przesłuchań był bity pięścią, pałami, kopany po brzuchu, nerkach. Również w okresie pobytu w więzieniu Montelupich, w trakcie przesłuchań był m.in. bity pałką po głowie, przytrzaśnięto mu palce drzwiami.

Po wyroku wymieniony trafił do więzienia w Sieradzu, a następnie do Strzelc Opolskich, gdzie przebywał w przepełnionej celi. Był tam umieszczony w karcerze, gdzie przez tydzień siedział w skrzyni wypełnionej wodą. Pracował tam przy wypalaniu wapna, warunki pracy były ciężkie, a wyżywienie słabe.

Po wyjściu na wolność był wymizierowany, cierpiał na bóle głowy. Podjął pracę w gospodarstwie rolnym rodziców, przez dłuższy czas miał trudności z podjęciem pracy zarobkowej z uwagi na skazanie.

Biorąc pod uwagę wszystkie te przesłanki i kierując się kryteriami takimi jak w innych, podobnych sprawach, wysokość zadośćuczynienia ustalono na kwotę 10.000 zł- przewyższającą nieco kwotę odszkodowania- uznając, że będzie ona przynajmniej częściowo współmierna do doznanych cierpień i krzywd.

Należy zauważyć, że niewątpliwie złe warunki i sposób traktowania

wpłynęły ujemnie na stan zdrowia wymienionego, brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że przyczyniły się one do wystąpienia raka mózgu- schorzenia na które zmarł.

Łączna wysokość tak ustalonego odszkodowania i zadośćuczynienia należnego Józefowi Opydowi wynosi zatem 19.300 zł i taką kwotę zasądzono na rzecz wnioskodawcy- jedyne go uprawnionego do jej otrzymania.

Dalej idące żądanie należało tym samym oddalić.

O kosztach orzeczono na podstawie powołanego przepisu.

Rezygnacja zaskarżenia
za zgodność i prawidłowość
Sekretarz